

hidtil faaet Indtrykket af, at det radikale Parti hverken vil gaa med til de sociale Udgifters Nedsættelse eller gaa med til Lønningsudgifternes Nedsættelse, og hvis dette er det radikale Partis virkelige Stilling, tror jeg, man har Lov til at hævde, at saa vil de Radikale faktisk ikke være med til at skabe Tilstande, som kan muliggøre Skatternes Nedgang, samtidig med at man opretholder Balancen.

I Forbindelse med det finansielle og som noget, der i Virkeligheden i høj Grad har Indflydelse paa det finansielle, har man den saakaldte Erhvervskrise, og her tænker jeg særlig paa den Krise, som giver sig Udslag i, at vi har saa mange arbejdsløse. Det er jo et Spørgsmaal af overmaade stor Betydning, dette at skaffe Beskæftigelse til den danske Befolkning. Skattespørgsmaalet er i sig selv fornuftigvis ogsaa overmaade betydeligt, men stiller man de to store Problemer op overfor hinanden og spørger, hvilket af de to Problemer man maa anse for det mest afgørende, er jeg tilbøjelig til at mene, at Erhvervskrisen set paa langt Sigt i Virkeligheden er den vanskeligste af de to Kriser. Overfor denne Krise maa Partiet Venstre vist siges faktisk at stille sig paa det Standpunkt, at der intet kan gøres. Vi fra vor Side mener derimod, at der dog kan gøres noget. Vi mener, at det bør gøres gennem Toldvejen, og vi er paa dette Punkt enige, om end ikke med det officielle, politiske Socialdemokrati saa dog med store Dele af det faglige Socialdemokrati. (Modsigelse). Det er ganske sikkert. Men hvad enten man nu ser saaledes eller saaledes paa det, maa man rent principielt sige, at Socialdemokratiet og de Konservative i Spørgsmaalet Erhvervskrisen for saa vidt ser mere ens paa Tingene end f. Eks. Socialdemokratiet og Venstre, idet, som sagt, Venstre egentlig slet ikke mener, at der er noget at stille op overfor Erhvervskrisen fra Statens Side, hvilket vi fra vor Side derimod mener.

Tager vi nu disse to store Problemer under eet, tror jeg, man har Lov til at sige, at det er dem, der danner Grundlaget for den politiske Situation, hvori vi i Øjeblikket befinder os, og denne Situation kan jo kortelig udtrykkes ved, at der nu ikke er noget Menneske indenfor disse Mure, som tvivler om, at vi i Løbet af meget kort Tid faar Valg. Naar vi nu i dette Øjeblik faar Valg, er det slet ikke paa et Grundlag, som man havde regnet med tidligere; tidligere har man ogsaa regnet med, at der meget vel i Løbet af kort Tid kunde komme Valg, men da har man altid regnet med, at

Valget maatte komme paa Grundlag af de radikale Partiers, altsaa de Radikales og Socialdemokratiets Kamp mod Venstre og Konservative. Nu kommer den egentlige Valgkamp jo faktisk til at blive en Kamp mellem Socialdemokratiet og de Radikale. Jeg tror, at man har Lov til at sige, at dette kan være Indledningen til en hel politisk Nyformning her i Danmark for den nærmest kommende Tid. Samarbejdet mellem det radikale Parti og Socialdemokratiet er godt og vel tyve Aar gammelt, men nu er det i hvert Fald, saa vidt det kan skønnes, forbi, og hvad der derefter vil komme, ved man for saa vidt ikke.

Naar vi nu gaar til Valg, er der fornuftigvis intet Parti, som ikke erklærer, at det for sit Vedkommende med glad Forventning gaar ud i Kampen. Jeg tror at turde sige, at for det konservative Partis Vedkommende er det ikke blot en officiel Udtalelse, men det er noget, vi virkelig mener, og jeg maa da ogsaa hævde, at man sjældent træffer paa nogen, hvad enten nu den paagældende er Konservativ eller ikke, som ikke erkender, at som Situationen nu en Gang ligger, har vi ikke noget at frygte af Valget. Hvorledes det vil gaa de andre Partier, derom skal jeg ikke spaa. Jeg tror — ja, det behøver man vist ikke at fæste Ordet „Tro“ til —, at der vil blive meget varmt der, hvor Radikale og Socialdemokrater kommer sammen under den kommende Valgkampagne, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det bliver den, man en Gang fra socialdemokratisk Side karakteriserede som den „lille“ Broder, der faar det mindst behageligt under Valget. Men derpaa kan jo kun til sin Tid Valgets Resultat give et virkeligt Svar. Hvem der efter Valget vil være Flertal, hvis man tager Ordet Flertal i gammeldags Betydning — paa den ene Side Radikale og Socialdemokrater, paa den anden Side Konservative og Venstre —, ej heller derom skal jeg spaa. Da jeg jo mener, at vi fra konservativ Side tør vente paa nogen Fremgang, vil man af denne Reservation forstaa, hvorledes jeg ser paa Venstre. Altsaa, jeg skal ikke spaa om, hvem der efter Valget, Grupperne opstillede paa denne Maade, bliver Flertal. Men efter Udtalelser faldne i Gaar er der et Forhold, hvorom man aabenbart tør spaa, og det er dette, at efter dette Valg lever Ministeriet Stauning ikke mange Dage i den Form, det nu har. . . . (Uro paa Tilhørerpladserne)

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige, hvis de vil overvære Forhandlingerne.